

Min käre Malört

JAG TAR FASTA PÅ vad du säger om att vägleda din patient i valet av lektyr och se till att han flitigt umgås med sina materialistiska vänner. Men är du inte en aning naiv? Det förefaller som om du trodde att *logiska resonemang* skulle vara rätta sätten att hindra honom från att råka i Fiendens klor. Det kunde det ha varit, ifall han hade levat för ett par hundra år sedan. På den tiden kunde människorna ännu ganska bra skilja på när en sak var bevisad och när den inte var det; och om den var bevisad så trodde de verkligen på den. De trodde fortfarande på ett samband mellan tänkande och handlande, och de tvekade inte att låta en logisk bevisföring utgöra motivering för ett förändrat levnadssätt. Men med hjälp av veckotidningar och andra liknande vapen har vi åstadkommit en betydande förändring i det avseendet.

Din patient har ända från pojkkåren varit van vid att ha ett helt dussin sinsemellan oförenliga filosofiska åskådningar dansande runt i sitt huvud. Han tänker inte på lärosatser som i första hand »sanna« eller »falska«, utan som »enbart akademiska« eller »praktiska«, som »föråldrade« eller »aktuella«, som »konventionella« eller »orubbliga«. Fraser och slagord, inte logisk bevisföring, är våra bästa bundsförvanter i

vår strävan att hålla honom utanför Kyrkans gemenskap. Slösa inte tid på att försöka få honom att tro att den materialistiska livsåskådningen är *sann*. Få honom att tro att den är stark eller fast eller djärv – att den är framtidens filosofi. Det är sådant han fäster vikt vid.

Det farliga med saklig diskussion är att den överför hela striden till Fiendens hemmaplan. Han kan föra logiska resonemang, Han också, men i fråga om verkligt praktisk propaganda av det slag som jag syftar på har Han under århundraden visat sig långt underlägsen Vår Fader i Avgrunden. Just genom att du kommer med argument väcker du din patients tankeförmåga till verksamhet, och när den väl en gång har vaknat, vem kan då förutsäga följderna? Även om ett visst resonemang kan förryckas så att det ger oss vatten på vår kvarn, ska du se att du hos din patient har befäst den ödesdigra vanan att intressera sig för större frågor och inte bara för det oavbrutna flödet av vad han direkt upplever med sina sinnen. Din uppgift är att se till att han ständigt är upptagen av detta flöde. Lär honom att kalla det för »det verkliga livet«, och låt honom inte fråga sig vad han menar med »verklig«.

Kom ihåg att han inte som du är enbart ett andligt väsen. Eftersom du aldrig har varit människa (och vilket otäckt övertag har inte Fienden över oss i det avseendet!) så kan du inte föreställa dig hur hårt snörda människorna är i sina vardagsvanors band. Jag hade en gång en patient, en pålitlig ateist, som ofta besökte läsesalen i British Museum. En dag när han satt där och läste märkte jag att han höll på att komma in på en tankegång som kunde leda honom på villovägar. Fienden stod naturligtvis ögonblickligen vid hans sida.

Innan jag hade hunnit fatta hur landet låg, såg jag hur det som jag hade arbetat i trettio år på att bygga upp började vackla. Om jag hade tappat huvudet och börjat försöka försvara min position med logiska resonemang, så hade jag varit såld. Men så dum var jag inte. Jag satte genast in anfallet mot den sida hos mannen där jag hade det säkraste övertaget; jag gav honom en vink om att det nu kunde det vara på tiden att han gick och åt lunch. Fienden kom förmodligen (du har väl märkt att man aldrig *riktigt* kan avlyssna vad Han säger till dem?) med en antydan i motsatt riktning: att det här var viktigare än lunchen. Åtminstone tror jag att det måste ha varit den strängen Han spelade på, för när jag sa: »Alldeles riktigt. Saken är verkligen så viktig att man inte kan ta itu med den så här långt fram på förmiddagen«. Då sken patienten upp betydligt, och jag hade knappt hunnit tillägga: »Det är mycket bättre att gå tillbaka efter lunch och ta itu med saken med friska krafter«, förrän han redan var halvvägs ut genom dörren. Och när han väl hade kommit ut på gatan så var slaget vunnet.

Jag visade honom på en pojke som sålde middagstidningen, och på 73:ans buss. Han hade knappt hunnit nerför trappan förrän jag hade ingett honom den orubbliga övertygelsen att vilka konstiga idéer en person än kan få i sitt huvud när han sitter instängd bland sina böcker, så behövs det bara en hälsosam dos av »det verkliga livet« (med det menade han bussen och tidningspojken) för att få honom att inse att »allt det där« helt enkelt inte kan vara sant. Han insåg att han hade svävat i överhängande fara, och längre fram i livet talade han gärna om »detta halvt omedvetna sinne för realiteter som är vårt mest elementära skydd mot de villfarelser som den rena

logiken kan leda till«. Han är nu i gott förvar i Vår Faders hus.

Nu börjar du kanske förstå principen för det hela. Tack vare en utvecklingsprocess i det mänskliga själslivet som vi satte igång för flera hundra år sedan finner människorna det nästan omöjligt att tro att det kan finnas något egendomligt och svårförklarligt i det alldagliga och välbekanta. Tröttna inte på att inpränta i honom att allting här i världen är »en helt naturlig sak«. Framför allt: försök inte använda vetenskapen (jag menar verklig vetenskap) som ett skyddsmedel mot kristendomen. Vetenskapen kommer att direkt stimulera honom till att låta tankarna syssla med realiteter som han inte kan se och ta på. Det har förekommit beklagliga fall bland de moderna fysikerna.

Om han nödvändigtvis ska ägna sig åt vetenskap, låt honom då hålla sig till nationalekonomi och sociologi; låt honom inte komma bort från detta ovärderliga »verkliga liv«. Allra bäst är att inte låta honom läsa några vetenskapliga böcker alls, men ändå inge honom en viss självbelåten föreställning om att han är hemma i alla vetenskaper, och att allt i den vägen som han råkar snappa upp i samtal eller böcker är »den moderna forskningens resultat«. Kom ihåg att du är utsänd för att vänja honom av med att tänka redigt och logiskt. Ni unga demoner uttrycker er ibland på ett sådant sätt att man kunde tro att det var vår uppgift att *undervisa*.

Din tillgivne Onkel Tumskruv